DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

11. september 2001 *

I sag C-220/99,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. Stancanelli og O. Couvert-Castéra, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Den Franske Republik ved K. Rispal-Bellanger og D. Colas, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206, s. 7), idet den ikke har tilstillet Kommissionen den fuldstændige liste over lokaliteter, der er nævnt i direktivets artikel 4, stk. 1, første afsnit, samt oplysningerne om disse lokaliteter i henhold til samme direktivs artikel 4, stk. 1, andet afsnit,

har

* Processprog: fransk.

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann (refererende dommer), og dommerne V. Skouris, R. Schintgen, F. Macken og J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 18. januar 2001,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 3. maj 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 9. juni 1999 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 226 EF anlagt sag med påstand om, at det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om

bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT L 206, s. 7, herefter »direktivet«), idet den ikke har tilstillet Kommissionen den fuldstændige liste over lokaliteter, der er nævnt i direktivets artikel 4, stk. 1, første afsnit, samt oplysningerne om disse lokaliteter i henhold til samme direktivs artikel 4, stk. 1, andet afsnit.

Fællesskabsrettens bestemmelser

2 Direktivet har ifølge sin artikel 2 til formål at bidrage til at sikre den biologiske diversitet ved at bevare naturtyperne samt de vilde dyr og planter inden for det af medlemsstaternes område i Europa, hvor EF-traktaten finder anvendelse.

3 Direktivets artikel 3, stk. 1 og 2, indeholder følgende bestemmelser:

»1. Der oprettes et sammenhængende europæisk økologisk net af særlige bevaringsområder under betegnelsen Natura 2000. Dette net, der består af lokaliteter, der omfatter de naturtyper, der er nævnt i bilag I, og levesteder for de arter, der er nævnt i bilag II, skal sikre opretholdelse eller i givet fald genopretning af en gunstig bevaringsstatus for de pågældende naturtyper og levestederne for de pågældende arter i deres naturlige udbredelsesområde.

Natura 2000-nettet omfatter ligeledes de særligt beskyttede områder, som medlemsstaterne har udlagt i medfør af direktiv 79/409/EØF.

2. Hver medlemsstat bidrager til oprettelsen af Natura 2000 i forhold til andelen af naturtyperne og levestederne for arterne efter stk. 1, der er repræsenteret på dens område. I overensstemmelse med artikel 4 udpeger hver stat med henblik herpå lokaliteter som særlige bevaringsområder under hensyn til målene i stk. 1.«

4 Ifølge direktivets artikel 1, litra j), forstås ved »lokalitet« et bestemt geografisk område, hvis areal er klart afgrænset. Ifølge direktivets artikel 1, litra k), forstås ved »lokalitet af fællesskabsbetydning« en lokalitet, der i det eller de biogeografiske område(r), som den tilhører, bidrager væsentligt til at opretholde eller genoprette en gunstig bevaringsstatus for en af naturtyperne i bilag I eller for en af arterne i bilag II, og som også kan bidrage væsentligt til at sikre sammenhængen i Natura 2000, og/eller som bidrager væsentligt til at opretholde den biologiske diversitet i det eller de pågældende biogeografiske område(r). For så vidt angår dyrearter, der kræver et stort område, svarer lokaliteterne af fællesskabsbetydning til de steder inden for den pågældende arts naturlige udbredelsesområde, der frembyder de fysiske eller biologiske elementer, der er afgørende for artens liv og reproduktion.

5 Fremgangsmåden ved udpegning af særlige bevaringsområder (herefter »SBVO«), der er fastsat i direktivets artikel 4, har fire etaper. Først foreslår hver medlemsstat en liste over lokaliteter med oplysning om, hvilke naturtyper efter bilag I og hvilke naturligt hjemmehørende arter efter bilag II der findes på disse lokaliteter (artikel 4, stk. 1). Dernæst opstiller Kommissionen i forståelse med hver af medlemsstaterne og på grundlag af medlemsstaternes lister et udkast til en liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning (artikel 4, stk. 2, første og andet afsnit). Derefter vedtager Kommissionen efter fremgangsmåden i artikel 21 den liste over lokaliteter, der er udvalgt som lokaliteter af fællesskabsbetydning (artikel 4, stk. 2, tredje afsnit, og stk. 3). Endelig udpeger medlemsstaterne lokaliteterne af fællesskabsbetydning som SBVO (artikel 4, stk. 4).

6 Specielt vedrørende den første etape er det i direktivets artikel 4, stk. 1, første afsnit, bestemt, at medlemsstaterne foreslår den deri nævnte liste over lokaliteter på grundlag af kriterierne i bilag III til direktivet (etape 1) og de relevante videnskabelige oplysninger.

7 Bilag III til direktivet (etape 1), punkt A og B, opregner følgende kriterier:

»A. *Kriterier for vurdering af lokaliteten for en given naturtype i bilag I*

a) Den pågældende naturtypes repræsentativitet på lokaliteten.

b) Den del af lokaliteten, der er dækket af den pågældende naturtype i forhold til det samlede areal, der er dækket af denne naturtype på det nationale område.

c) Bevaringsgraden af og retableringsmuligheden for den pågældende naturtypes struktur og funktioner.

d) Global vurdering af lokalitetens værdi for bevaringen af den pågældende naturtype.

B. *Kriterier for vurdering af lokaliteten for en given art i bilag II*

a) Størrelse og tæthed af den bestand af arten, der findes på lokaliteten, i forhold til de bestande, der findes på det nationale område.

b) Bevaringsgraden af og retableringsmuligheden for de levestedselementer, der er vigtige for den pågældende art.

c) Isolationsgrad af den bestand, der findes på lokaliteten, i forhold til artens naturlige udbredelsesområde.

d) Samlet vurdering af lokalitetens værdi for bevaringen af den pågældende art.«

8 Medlemsstaterne klassificerer i henhold til bilag III (etape 1), punkt C, efter de i dette bilag (etape 1), punkt A og B, angivne kriterier, de lokaliteter, som de foreslår til den nationale liste, som lokaliteter, der kan udpeges som lokaliteter af fællesskabsbetydning, efter deres relative værdi for bevaringen af hver naturtype i bilag I eller hver art i bilag II.

9 Efter direktivets artikel 4, stk. 1, andet afsnit, skal listen over de foreslåede lokaliteter sendes til Kommissionen inden tre år efter direktivets meddelelse sammen med oplysninger om hver lokalitet. Disse oplysninger skal omfatte et kort over lokaliteten, dens navn, beliggenhed og udstrækning samt data fremkommet ved anvendelse af de særlige kriterier i bilag III (etape 1) og

indgives på en formular udarbejdet af Kommissionen efter fremgangsmåden i direktivets artikel 21 (herefter »formularen«).

10 Direktivet blev meddelt den 10. juni 1992, og medlemsstaterne skulle således have fremsendt listen over foreslåede lokaliteter samt oplysninger vedrørende lokaliteterne til Kommissionen før den 11. juni 1995.

11 Formularen blev først udfærdiget af Kommissionen ved beslutning 97/266/EF af 18. december 1996 om en formular for oplysninger vedrørende foreslåede Natura 2000-lokaliteter (EFT 1997 L 107, s. 1). Beslutningen blev meddelt medlemsstaterne den 19. december 1996 og blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* den 24. april 1997.

Den administrative procedure

12 Den 27. marts 1996 opfordrede Kommissionen — der ikke mente fra de franske myndigheder at have modtaget hverken den fuldstændige liste over lokaliteter med oplysning om, hvilke naturtyper efter bilag I og hvilke naturligt hjemmehørende arter efter bilag II der findes på disse lokaliteter eller oplysninger om disse lokaliteter, og som ikke rådede over andre oplysninger, på grundlag af hvilke den kunne fastslå, at Den Franske Republik havde truffet de foranstaltninger, der var nødvendige for at efterkomme forpligtelserne i henhold til direktivets artikel 4 — den franske regering til inden to måneder at fremsætte sine bemærkninger i den anledning.

13 Den 3. juli 1997 tilstillede Kommissionen, i erkendelse af, at formularen først havde foreligget den 19. december 1996, den franske regering en supplerende åbningsskrivelse, hvori den atter kritiserede, at denne ikke havde fremsendt den fuldstændige liste over lokaliteter og oplysninger om disse, og opfordrede den til

inden en måned at fremsætte sine bemærkninger vedrørende denne overtrædelse af direktivets artikel 4, stk. 1. Kommissionen fremhævede navnlig, at det var nødvendigt at benytte formularen for at give de relevante oplysninger.

14 Ved skrivelse af 21. oktober 1997 fremsendte de franske myndigheder en første liste indeholdende 74 lokaliteter. En del af de relevante oplysninger om disse lokaliteter blev kun givet for 25 af dem. De 49 andre lokaliteter omtaltes kun ved navn uden angivelse af areal og uden oplysninger om, hvilke naturtyper og hvilke naturligt hjemmehørende arter, der fandtes på disse lokaliteter.

15 Kommissionen mente ikke, at den på grundlag af korrespondancen med de franske myndigheder kunne fastslå, at Den Franske Republik havde fremsendt en fuldstændig liste over lokaliteter med oplysninger om, hvilke naturtyper efter direktivets bilag I og hvilke naturligt hjemmehørende arter efter bilag II, der findes på disse lokaliteter samt oplysninger om disse lokaliteter, og tilstillede derfor den 6. november 1997 denne medlemsstat en begrundet udtalelse, hvori den opfordrede den til at efterkomme udtalelsen inden to måneder efter dennes meddelelse.

16 Ved skrivelser af 9. december 1997, 22. og 26. januar, 12. februar og 17. november 1998, 21. og 28. januar og 18. februar 1999 tilstillede de franske myndigheder Kommissionen lister over lokaliteter med angivelse af i alt 672 lokaliteter med naturtyper efter bilag I og levesteder for naturligt hjemmehørende arter efter bilag II, med et areal på i alt 1 453 000 ha, samt 381 formularer vedrørende nogle af disse lokaliteter.

17 Kommissionen mente ikke, at den på grundlag heraf var i stand til at fastslå, at Den Franske Republik havde bragt den omhandlede overtrædelse til ophør, og besluttede derfor at anlægge denne sag.

Formaliteten

18 Den franske regering har anført, at anbringendet om, at der er foreslået et for ringe antal lokaliteter i forhold til det antal lokaliteter, der fortjener at blive optaget på den nationale liste på den ene side, og på den anden side anbringendet om, at lokaliteter ikke er medtaget af grunde, der ikke er omhandlet i direktivet, skal afvises, idet Kommissionen ikke har nævnt disse klagepunkter i den begrundede udtalelse.

19 Det bemærkes herved, at genstanden for en sag anlagt i medfør af artikel 226 EF afgrænses af den administrative procedure, der er foreskrevet i denne bestemmelse, og at de klagepunkter, der fremføres til støtte for Kommissionens begrundede udtalelse og sagsanlægget, følgelig skal være de samme (jf. bl.a. dom af 16.9.1997, sag C-279/94, Kommissionen mod Italien, Sml. I, s. 4743, præmis 24).

20 Reglen herom er imidlertid ikke til hinder for, at Kommissionen uddyber sine oprindelige klagepunkter i stævningen, dog under forudsætning af, at den ikke dermed ændrer søgsmålets genstand (jf. i denne retning dom af 6.4.2000, sag C-256/98, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 2487, præmis 30 og 31).

21 Det bemærkes, at Kommissionen i den begrundede udtalelse har kritiseret Den Franske Republik for hverken at have fremsendt den fuldstændige liste over lokaliteter, der kan udpeges som SBVO, eller oplysningerne herom, som fastlagt i direktivets artikel 4, stk. 1, første og andet afsnit. Kommissionen har herom anført, at den ufuldstændige liste, de franske myndigheder har fremsendt den

21. oktober 1997, hverken i geografisk henseende eller for så vidt angår de naturtyper og levesteder for arter, der skal medtages, kan anses for fuldstændig, og at oplysningerne om de lokaliteter, der var blevet meddelt, ikke vedrørte alle de pågældende lokaliteter.

22 I stævningen har Kommissionen fremført de samme argumenter som i den begrundede udtalelse. Den har i første række anført, at Den Franske Republik ikke havde foreslået nogen lokalitet i militære områder, men har oplyst, at de lokaliteter, der ligger på sådanne områder, og som kan indgå i Natura 2000-nettet, senere vil blive meddelt. Den har dernæst anført, at der ikke var foreslået nogen lokalitet for flere naturtyper efter direktivets bilag I og flere naturligt hjemmehørende arter efter bilag II, selv om disse findes på fransk område. Den har endelig anført, at en sammenligning af de fremsendte lister og de til rådighed stående videnskabelige oplysninger om naturtyper og naturligt hjemmehørende arter i Frankrig viser, at mange af disse ikke er medtaget på listerne. Kommissionen har bl.a. anført, at den franske regering har besluttet ikke at medtage 319 af de 1 695 naturområder af økologisk interesse, der er blevet registreret og inddelt efter værdi i den nationale videnskabelige oversigt, der er udarbejdet af Naturhistorisk Museum på den franske regerings vegne. Den har desuden anført, at de franske myndigheder med udvælgelsen af lokaliteter og beslutninger om ikke at medtage visse af dem har benyttet kriterier, der ikke er nævnt i direktivet.

23 Af det anførte følger, at Kommissionen ikke i stævningen har ændret sagens genstand, idet den blot har belyst det klagepunkt, der var fremført i den begrundede udtalelse om undladelsen af at fremsende en liste over alle de lokaliteter, der kan udpeges som SBVO, og har givet forskellige klare eksempler på manglerne i de lister, som Den Franske Republik hidtil havde fremsendt.

24 Den Franske Republiks formalitetsindsigelse bør derfor forkastes.

Realiteten

Det første anbringende

25 Kommissionen har vedrørende forpligtelsen til at fremsende den i direktivets artikel 4, stk. 1, første afsnit, nævnte liste over lokaliteter, anført, at hver enkelt medlemsstat skal bidrage til oprettelsen af et sammenhængende europæisk økologisk net efter forekomsten på dens område af de henholdsvis i bilag I og II til direktivet angivne naturtyper og levesteder. Bestemmelserne i artikel 4, stk. 1, sammenholdt med bilag III til direktivet, viser, at medlemsstaterne råder over et vist skøn ved afgørelsen af, hvilke lokaliteter der skal medtages på listen. Kommissionen har imidlertid fremhævet, at dette skøn begrænses af de tre følgende forhold:

— for udvælgelsen af de lokaliteter, der skal foreslås, kan der kun tillægges videnskabelige kriterier betydning

— de foreslåede lokaliteter skal give sikkerhed for en ensartet geografisk dækning, der er repræsentativ for hver enkelt medlemsstats samlede område, således at der bliver tale om et sammenhængende og afbalanceret net. Den liste, som medlemsstaten foreslår, skal derfor afspejle den økologiske (og for arterne genetiske) forskelligartethed hos naturtyperne og de på det nationale område hjemmehørende arter

— listen skal være fuldstændig, dvs. at hver enkelt medlemsstat skal foreslå et antal lokaliteter, der gør det muligt at få alle naturtyper efter direktivets

bilag I samt alle levesteder for arter efter bilag II på dens område med på en tilstrækkelig repræsentativ måde.

26 Kommissionen har vedrørende den nationale franske liste anført, at Den Franske Republik den 6. januar 1998, da fristen ifølge den begrundede udtalelse udløb, havde tilstillet den en liste over 535 lokaliteter, mens denne liste på datoen for sagsanlægget ved Domstolen den 9. juni 1999 var kommet op på 672 lokaliteter, og at Den Franske Republik på datoen for retsmødet den 18. januar 2001 havde fremsendt en liste over i alt 1 030 lokaliteter.

27 Kommissionen har anført, at den har indledt nærværende sag med det formål at få fastslået, at den nationale franske liste klart er utilstrækkelig, idet den i høj grad er udtryk for en overskridelse af det skøn, medlemsstaterne har. Listens utilstrækkelighed er således indlysende efter forholdene på datoen for udløbet af den i den begrundede udtalelse fastsatte frist, idet Den Franske Republik senere næsten har fordoblet antallet af foreslåede lokaliteter. Og listen er stadig utilstrækkelig, selv om der bestemt er sket fremskridt. Den nationale franske liste er således ikke i overensstemmelse med kriterierne i artikel 4, stk. 1, sammenholdt med bilag III til direktivet.

28 Den franske regering har anerkendt, at den endnu ikke, dengang fristen ifølge den begrundede udtalelse udløb, havde meddelt alle de lokaliteter, der skulle figurere på listen over lokaliteter ifølge direktivets artikel 4, stk. 1, første afsnit.

29 Den har dog anført, at den franske nationale liste på retsmødets dato indeholdt i alt 1 030 lokaliteter, der dækker ca. 5% af det franske område. Kommissionen har ikke fremlagt beviser for, at denne liste på 1 030 lokaliteter ikke udgør en opfyldelse af forpligtelsen i henhold til direktivets artikel 4, stk. 1. I den første etape i den procedure, der skal følges ved udpegelsen af SBVO, skal der ikke udarbejdes en udtømmende liste over de lokaliteter, der findes på hver enkelt medlemsstats område, og i hvilke man finder naturtyper og naturligt hjemme-

hørende arter efter henholdsvis bilag I og II til direktivet. En afgørelse af, om den nationale liste var fyldestgørende, må ikke træffes på grundlag af det foreslåede antal lokaliteter, men ud fra en vurdering af, om de i denne liste forekommende naturtyper og arter efter deres hyppighed og fordeling på det nationale område er repræsentative.

30 Det bemærkes, at selv om det fremgår af bestemmelserne i direktivets artikel 4, stk. 1, om den procedure, der skal følges ved fastlæggelsen af de lokaliteter, der kan udpeges som SBVO, at medlemsstaterne råder over et vist skøn med hensyn til, hvilke lokaliteter der skal foreslås, forholder det sig ikke desto mindre således, at de, som anført af Kommissionen, skal udføre denne opgave under iagttagelse af de i direktivet fastlagte kriterier.

31 Det bemærkes i denne forbindelse, at Kommissionen for at kunne opstille et udkast til en liste over lokaliteter af fællesskabsbetydning med henblik på at oprette et sammenhængende europæisk økologisk net af SBVO må have en udtømmende oversigt over valgte lokaliteter, der på nationalt niveau har en relevant økologisk interesse med hensyn til det formål, som tilsigtes med levestedsdirektivet, nemlig bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter. Nævnte oversigt er derfor udarbejdet på grundlag af de kriterier, der er fastsat i direktivets bilag III (etape 1) (dom af 7.11.2000, sag C-371/98, First Corporate Shipping, Sml. I, s. 9235, præmis 22).

32 I øvrigt er det kun på denne måde muligt at realisere det formål, der tilsigtes med levestedsdirektivets artikel 3, stk. 1, første afsnit — opretholdelsen eller genopretningen af en gunstig bevaringsstatus for de pågældende naturtyper og levesteder for de pågældende arter i deres naturlige udbredelsesområde — for så vidt angår områder, der er beliggende på begge sider af en eller flere af Fællesskabets indre grænser. Det følger nemlig af levestedsdirektivets artikel 1, litra e) og i), sammenholdt med artikel 2, stk. 1, at en naturtypes eller arts gunstige bevaringsstatus skal vurderes i forhold til medlemsstaternes samlede område i Europa, hvor traktaten finder anvendelse (First Corporate Shipping-dommen, præmis 23).

33 I øvrigt bemærkes det, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et traktatbrud, skal vurderes på baggrund af forholdene i medlemsstaten, som de var ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse, og at ændringer af forholdene i tiden derefter ikke kan tages i betragtning af Domstolen (jf. bl.a. dom af 8.3.2001, sag C-266/99, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 1981, præmis 38).

34 Det kan imidlertid fastslås, at den 6. januar 1998, da fristen ifølge den begrundede udtalelse udløb, var den nationale franske liste, der var blevet tilstillet Kommissionen, efter sit indhold klart utilstrækkelig og et klart udtryk for en tilsidesættelse af den skønsmargen, medlemsstaterne råder over ved opstillingen af listen over lokaliteter som omhandlet i direktivets artikel 4, stk. 1, første afsnit. Ifølge den ovenfor i præmis 33 citerede praksis kan der ikke i denne sag tillægges de lister over lokaliteter, der er blevet tilstillet Kommissionen efter udløbet af denne frist, betydning.

35 Det skal derfor fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet, idet den ikke inden for den fastsatte frist har tilstillet Kommissionen den liste over lokaliteter, der er nævnt i direktivets artikel 4, stk. 1, første afsnit.

Det andet anbringende

36 Den franske regering har vedrørende forpligtelsen til at fremsende oplysninger om lokaliteter, der kan udpeges til SBVO, erkendt, at den ikke fremsendte disse oplysninger, før fristen ifølge den begrundede udtalelse udløb, men gør gældende, at det var den absolut umuligt at opfylde denne forpligtelse fristmæssigt. Det er dens opfattelse, at den forsinkelse, hvormed Kommissionen udfærdigede formularen, har haft negative virkninger for alle de opgaver, der skulle løses i medlemsstaten. Da Kommissionen gav meddelelse om beslutning 97/266 om formularen, var de franske myndigheder nødt til at overføre og ændre alle de oplysninger, der da forelå i en national fortegnelse.

37 Kommissionen har anført, at forpligtelsen til at fremsende oplysninger vedrørende lokaliteterne skulle opfyldes inden den 11. juni 1995. Selv om det lægges til grund, at nogle medlemsstater, der inden den 11. juni 1995 rådede over listen over foreslåede lokaliteter samt oplysningerne herom, ønskede at afvente vedtagelsen af formularen, kunne de hurtigt efter dennes meddelelse den 19. december 1996 have indført disse oplysninger i denne og meddelt dem til Kommissionen.

38 Kommissionen har tilføjet, at den af hensyn til den forsinkede vedtagelse af formularen har forlænget den administrative procedure, idet den har tilstillet Den Franske Republik en supplerende åbningsskrivelse den 3. juli 1997, altså faktisk efter datoen for meddelelsen af formularen. De franske myndigheder har derfor absolut kunnet opfylde deres pligt til at meddele oplysningerne om hver enkelt lokalitet. Da fristen ifølge den begrundede udtalelse udløb den 6. januar 1998, havde Den Franske Republik imidlertid ikke tilstillet Kommissionen oplysningerne vedrørende de lokaliteter, der skulle foreslås.

39 Det bemærkes for det første, at selv om Kommissionen først tilstillede den franske regering en åbningsskrivelse den 27. marts 1996, dvs. før formularen blev meddelt, tilstillede den den, efter at dette var sket, en ny åbningsskrivelse, hvori denne regering fik en ny frist til at efterkomme direktivets artikel 4, stk. 1, andet afsnit.

40 Det bemærkes dernæst, at medlemsstaterne allerede ved direktivets meddelelse den 10. juni 1992 vidste, hvilke typer oplysninger de skulle indhente og fremsende inden tre år efter denne meddelelse, dvs. inden den 11. juni 1995. De vidste desuden, at disse oplysninger skulle gives på grundlag af formularen, når Kommissionen havde udfærdiget denne. Faktisk hedder det udtrykkeligt i direktivets artikel 4, stk. 1, andet afsnit, at de oplysninger, der skal fremsendes

under anvendelse af en af Kommissionen udarbejdet formular, omfatter et kort over lokaliteten, dens navn, beliggenhed og udstrækning samt data fremkommet ved anvendelse af de særlige kriterier i bilag III (etape 1).

41 Den frist, som Kommissionen gav den franske regering til at opfylde forpligtelsen til i formularen at indføre de oplysninger om lokaliteterne, som den måtte ligge inde med allerede før den 11. juni 1995, må derfor anses for rimelig. Den franske regering havde faktisk haft tiden fra den 19. december 1996, hvor formularen blev meddelt, til den 6. januar 1998, da den i den begrundede udtalelse fastsatte frist udløb, dvs. over et år, til at opfylde denne særlige forpligtelse.

42 Den franske regering har erkendt, at den ved udløbet af fristen ifølge den begrundede udtalelse ikke under benyttelse af formularen havde tilstillet Kommissionen oplysningerne vedrørende de lokaliteter, der skulle foreslås, og det må derfor fastslås, at Den Franske Republik ved ikke fristmæssigt at have tilstillet Kommissionen oplysningerne om lokaliteterne i den i direktivets artikel 4, stk. 1, første afsnit, nævnte liste i overensstemmelse med samme bestemmelses andet afsnit har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet.

Sagens omkostninger

43 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Den Franske Republik har tabt sagen, bør det pålægges Den Franske Republik at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) **Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, idet den ikke inden for den fastsatte frist har tilstillet Kommissionen den liste over lokaliteter, der er nævnt i direktivets artikel 4, stk. 1, første afsnit, samt oplysningerne om disse lokaliteter i henhold til samme direktivs artikel 4, stk. 1, andet afsnit.**

2) **Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.**

Gulmann Skouris Schintgen

Macken Cunha Rodrigues

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. september 2001.

R. Grass C. Gulmann

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling